

ПРОГРАМА ІСТОРИЧНОГО ЗНАЧЕННЯ

У пресі опубліковано одностайно прийняту на сесії Ради Економічної взаємодопомоги комплексну програму дальшого поглиблення і вдосконалення співробітництва та розвитку соціалістичної економічної інтеграції країн — членів РЕВ. Вона прийнята духом соціалістичного інтернаціоналізму. Її виконання відіграє історичну роль у забезпеченні нових перемог соціалізму і комунізму.

Широко коментує текст комплексної програми преса соціалістичних країн. Газети характеризують її як документ великого історичного значення.

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XII

№ 95 (1419).

ВІВТОРОК

10

СЕРПНЯ

1971 р.

Ціна 2 коп.

П'ЯТИРІЧКА — РІК — ПЕРШИЙ ЕКЗАМЕНУ ЖИВНА НІВА

У збирання врожаю першого року дев'ятої п'ятирічки включилось понад 350 комсомольців нашого району, в тому числі понад 50 молодих жінок.

Напередодні жнив райком комсомолу, комітети первинних організацій колгоспів потурбувалися про створення комсомольсько-молодіжних екіпажів, провели роботу по залученню сільської молоді до участі в збиранні, вивезенні і очищенні зерна, а також до післяжнивного обробітку звільнених площ. Була опублікована постановка бюро райкому ЛКСМУ про розгортання соціалістичного змагання серед комсомольсько-молодіжних екіпажів, комбайнерів, жаткарів та шоферів за успішне та високоякісне збирання врожаю першого року дев'ятої п'ятирічки.

За умовами змагання, переможцями вийдуть ті молоді комбайнери, які за 8 робочих днів зібраний урожай з площі не менше 100 гектарів, намолотили найбільшу кількість зерна і не допустили втрат його.

Всього до початку жнив було укомплектовано 11 комсомольсько-молодіжних екіпажів, з них чотири — в ордену Трудового Червоного Прапора колгоспі «Зоря комунізму». Більшість екіпажів укомплектована хоч і молодими, але вже досвідченими механізаторами. Так, командири комсомольсько-молодіжних екіпажів колгоспу «Зоря комунізму» Василь Ткаченко і Василь Чернієнко минулого року намолотили по 6 — 7 тисяч центнерів зерна. Федір Кислиця, молодий ком-

В ЗАГІНКАХ — КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНІ

байнер колгоспу «Червона комуна», за успішну працю на збиранні врожаю ювілейного лєнінського року був нагороджений грамотою ЦК ВЛКСМ.

Правда, є і такі хлопці, які вперше очолили екіпажі. Це, наприклад, Станіслав Кордюков з колгоспу імені Енгельса, Анатолій Бородавка з колгоспу імені Куйбишева. Але ми на них покладемося цілком.

Я вже говорив про нагороди переможцям змагання серед молодих хліборобів району. Крім цих нагород, вони виборювали перехідний Червоний прапор обкому комсомолу за найвищу врожайність, перехідний приз обласної газети «Молодий комунар» — «Кращому молодому жєнцю Кіровоградщини».

І ось на фініші жнив 1971 року в райком комсомолу одразу надійшло аж дві радісні новини.

Перша — комсомольсько-молодіжний колектив тракторної бригади № 3 колгоспу «Зоря комунізму», де бригадиром Василь Юхименко, а групимсоргом Іван Шаров, вийшов переможцем конкурсу на працю комсомольсько-молодіжну тракторну бригаду, оголошеного напередодні жнив обласним комітетом ЛКСМУ. Другим секретар обкому комсомолу Михайло Грєсний, вручив бригаді Червоний прапор обкому комсомолу, який механізатори вибороли у змаганні. Кілька слів хочеться сказати про цю бригаду. Василь Юхименко очолює її понад десять років. З року в рік домагається вона успіхів у роботі. Напочатку минулого року було присвоєно звання комсомольсько-молодіжного, з того часу третя тракторна бригада змагається з тракторною бригадою № 4,

яку очолює Герой Соціалістичної Праці Василь Моторний. Ставши на трудову ваху по виконанню рішень партійних з'їздів, механізатори третьої тракторної бригади виростили високий урожай зернових. Осимої пшениці, зокрема, вони зібрали по 52 центнери з гектара.

А друга новина — ця ж бригада стала в нашій області переможцем Всесоюзного змагання комсомольсько-молодіжних колективів тракторних бригад за високу культуру землеробства. Її нагороджено дипломом Міністерства сільського господарства СРСР, ЦК ВЛКСМ і ЦК профспілки робітників та службовців сільського господарства і заготівель.

Це, звичайно, почесні нагороди. Але найбільша подяка хліборобів за його невтомну працю — то хліб, щедрий і зібраний до зернини врожай. А він цього року в нас видався гарний, значно вищий, ніж, скажімо, торік. Наприклад, в комсомольсько-молодіжній тракторній бригаді Героя Соціалістичної Праці Василя Моторного механізатори зібрали по 55 центнерів пшениці з гектара!

Хлібороби нашого району гостинні продати цього року державі не менше 66 тисяч тонн зерна. Можна з впевненістю сказати, що це завдання буде виконане і переможцями. Молоді хлібороби зроблять усе від них залежне, щоб успішно завершити збирання багатого врожаю першого року дев'ятої п'ятирічки.

А. ПОНОМАРЧУК, перший секретар Новоархангельського райкому ЛКСМУ.

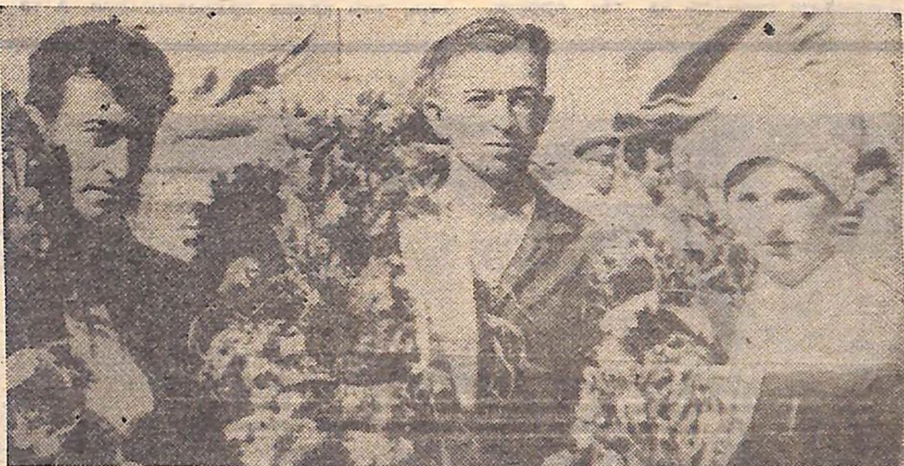
У ПОЛЬОТІ „КОСМОС 433“

9 серпня 1971 року в Радянському Союзі проведено черговий запуск штучного супутника землі «Космос-433».

На борту супутника встановлено

наукову апаратуру, призначену для продовження досліджень космічного простору відповідно до програми, оголошеної ТАРС 16 березня 1962 року.

(ТАРС).

На Вільшанинці вже стало традицією щорічно проводити районні змагання на кращого орача. Цього року переможцями його стали: серед жінок — трактористка колгоспу «Дружба» чемпіон України минулого року серед жінок-орачів А. Кривенко, А. Бурлаченко з колгоспу імені Горького та молодий механізатор колгоспу імені Димитрова, член ВЛКСМ В. Яковлев.

На фото (зліва направо): В. Яковлев, А. Бурлаченко і А. Кривенко. Фото В. ВОВЧЕНКА.

ВОНИ СЬОГОДНІ ПЕРШІ

БОРИС СМЕТАНА з колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Бобринецького району — 164 гектари, 9950 центнерів.

ГРИГОРІЙ НАЗАРЕНКО з колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Бобринецького району — 291 гектар, 9619 центнерів.

АНАТОЛІЙ КОСТЕНКО з колгоспу імені 50-річчя Жовтня Петрівського району — 252 гектари, 8786 центнерів.

ВОЛОДИМИР БАБЕНКО з колгоспу «Росія» Онуфріївського району — 296 гектарів, 8457 центнерів.

ВІКТОР КОЗЕНЕЦЬ з колгоспу «Лєнінським шляхом» Олександрійського району — 119 гектарів, 8444 центнери.

ЕГОР ГАВРИЛОВ з колгоспу «Путь Октяб-ря» Онуфріївського району — 201 гектар, 8131 центнер.

ВОЛОДИМИР КОВАЛЕНКО з колгоспу «Заповіт Ілліча» Олександрійського району — 206 гектарів, 7664 центнери.

ВОЛОДИМИР ГРАЖДАН з колгоспу «Росія» Маловисківського району — 275 гектарів, 7623 центнери.

ЯКІВ ЧОРНОМОР з колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Онуфріївського району — 222 гектари, 7494 центнери.

ПОДВІИНА ПЕРЕМОГА НОВГОРОДКІВЦІВ

НА ЗМАГАННЯХ ЮНИХ ОРАЧІВ

До старту лишаються лічені хвилини. Учасники змагань шикуються ряди. Всі — в однаковій формі, з червоними емблемами на рукавах. Обличчя зосереджені, але видають юний вік механізаторів. Юнакам по 16 — 17 років, і приїхали вони до Новгородівки на третє обласне змагання орачів серед учнів сільських профтехучилищ Кіровоградщини.

Учасників вітають головний суддя змагань, старший інспектор обласного управління профтехосвіти Б. П. Кравченко, заступник начальника обласного управління профтехосвіти А. В. Ходащук. Минулорічні чемпіони — члени команди Новгородківського СПУ № 6 піднімають прапор. А ось і сигнал: розпочати змагання. Стартує перша зміна. Один за одним юнаки виводять свої Т-74 у загінки.

Зовсім невеличка ділянка виділяється для кожного учасника змагань — всього 0,4 гектара. Час для розбивки ділянки і оранки необмежений. Справа не в часові, не в швидкості і не в рекордах, а в майстерності. Рівно гудуть мотори. Закінчує роботу вже й друга зміна, третя. Тепер слово за суддями.

Найкраще справився з завданням учень Новгородківського СПУ № 6 Михайло Біляновський. Всі вправи він робить бездоганно і одержує за їх виконання максимальну кількість балів. 104 бали з 110 можливих — такий його результат. Поряд з ним на п'єдесталі пошани стали Анатолій Арнаут (друге місце) — учень Інгульського СПУ № 4 та учень Онківського СПУ № 7 Василь Малик. Ще мить — і молодих хліборобів увінчають стрічками «Переможець серед молодих орачів Кіровоградщини», вінками. Їм вручено цінні подарунки, грамоти обласного управління профтехосвіти і обкому комсомолу.

Михайло Біляновський, переможець у змаганні, виборов право брати участь у обласних змаганнях орачів, які відбудуться в другій половині серпня.

Змагання пройшли при явній перемозі новгородківців. Набравши 293 бали, вони і стали переможцями в командному заліку. Команда нагороджена перехідним кубком, грамотами обкому комсомолу та обласного управління профтехосвіти.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

Новгородківський район

Не помилилася у виборі професії комсомолка Тетяна Лисенко, сівши за кермо трактора після закінчення Бобринецького СПУ. До душі припала робота. З ранку до вечора на колгоспних лапах чується бадьорий голос її Т-74. Добрим словом відмічають працю дівчини працівники Тишківського відділку Капітанівського бурякоцаргоспу Новомиргородського району.

На фото: трактористка Тетяна ЛИСЕНКО.

Фото М. ГЕЛЬМАНА.

П'ЯТИРІЧКА
РІК
ПЕРШИЙ

Нещодавно комсомольська організація Кіровограда відзначувала перемогу соціалістичного змагання за другий квартал серед комсомольсько-молодіжних колективів. Перше місце і перехідний Червоний прапор міському комсомолу завоювала бригада автоматників метизного цеху заводу «Червона зірка». Досвідом роботи колективу, що носить високе звання «Імені XXIV з'їзду КПРС», ділиться сьогодні його керівник ОЛЕКСАНДР ЗАВІНА.

ВИПРАВДАНИЙ НАПРЯМ

ВЕЛИКЕ і почесне завдання стоїть перед нашою бригадою. Ми зобов'язали свій п'ятирічний план виконати за три з половиною роки. Відповідальність взяли на себе серйозно. І щоб залишитися господарями слова, розуміємо — на завтра нічого не можна відкладати.

В бригаді працює шість чоловік. Ідучи назустріч XXIV з'їзду КПРС, ми виконали урядове завдання на 187 процентів. І хоча відтоді минули місяці, набрані темпи роботи не спадають. Бригада за другий квартал цього року вийшла на перше місце в соціалістичному змаганні серед заводських бригад. Завоювати першість не так просто.

Особливо коли поряд з тобою йдуть такі «суперники», як комсомольці бригади Валерія Сінчука з ливарного цеху сірого чауну.

Розповім дещо про те, як ми досягли останніх результатів. Зрозуміло, ні комітет комсомолу, ні адміністрація цеху рецептів швидкісної роботи на верстах нам не давали. Та ми їх і не чекали ні від кого. Маємо соціалістичні умови соцзмагання, то ж єдине — не стояти на місці. І головне, щоб про те, як попрацювали сьогодні, було нам відомо не пізніше завтрашнього дня. На власному досвіді переконались — чим швидше побачимо, що нас випереджають, тим краще працюватимемо. А то

як раніше було: підбивали підсумки роботи в кінці місяця. Підраховували — виходить, ледаче план виконали. Пригадали: ось там-то і там прорахувались, не догледіли. А час упущено. Спробуй на верстати. На комсомольських зборах групи вирішили перед початком зміни підбивати підсумки попереднього дня. Це вже дало свої позитивні наслідки.

Справжньою школою в підвищенні продуктивності праці для кожного з нас став економічний всеобуч. Хороша це справа. Ось нещодавно на черговому навчальному виступі перед нами економіст цеху Людмила Кутенко. Вона розповіла про собівартість продукції і шляхи її зниження. Прослухали лекцію, а самі замислились: а чи можна у нас, на наших автоматах, здешевити випуск продукції. Прикинули і вирішили взятись за удосконалення верстатів. Нічого, що автомати, але і у них знайшлися слабкі місця, що й не одне.

Ось, наприклад, обрізний ніж працює, поки не зноситься кромка. Потім його просто викидають в металолом. Ми з Миколою Марженцевим вирішили спробувати на обрізанні спочатку протилежну частину ножа. Потім — обидві боки. І ось результат: один ніж в експлуатації замість чотирьох, не кажучи вже про збережений час на заміні ножа.

Кожен член бригади постійно підвищує свій рівень технічних знань. Це допомагає працювати краще і швидше. Більшість з нас освоїли суміжні професії. Підучились, придивались і вирішили — обійдемося без наладчика. Тепер самі працюємо за верстатами, і якщо треба, самі налагоджуємо їх. А це теж знизило собівартість продукції за зміну і, чого приховувати, одержали доплату до зарплати.

Все, що ми маємо сьогодні в своєму активі, це — наша праця і щоденний пошук кожного члена бригади. Адже прагнення молодого робітника до досконалих методів і прийомів праці, до високих темпів виробництва — природне. Не викликає сумніву, що своїм шляхом пошуку йдуть всі комсомольсько-молодіжні колективи. І я висловлюю побажання від імені нашої бригади: комсомольсько-молодіжні, поділіться з нами своїм досвідом. Ми завжди раді будемо за науку наших друзів.

О. ЗАВІНА,

бригадир комсомольсько-молодіжної бригади автоматників імені XXIV з'їзду КПРС ордену Трудового Червоного Прапора заводу «Червона зірка».

ЗАПРОШУЄ КНИГА

Для особистих бібліотек

Нещодавно в обласний магазин передплатних видань надійшли чергові томи для вручення передплатникам: В. І. Ленін, том 55; В. Кожанников, том 6; К. Симонов, том 6; О. Купрін, том 4; Джек Лондон, том 7; Т. Шевченко, том 3; П. Антокольський, том 2; Гі де Мопсан, том 6; А. Барто, том 3; К. Федін, том 7.

Крім того, магазин одержав передплатні енциклопедичні видання: «Енциклопедія народного господарства», том 2; «Історія російської радянської літератури», том 4 та «Словник української мови», том 1.

Р. КОЖУХАР,

завідуюча книжковим магазином № 1, м. Кіровоград.

На Кіровоградському ремонтному заводі «Укр-сільгосптехнік» відбувся вечір двох поколінь. Зустрілися ветерани заводу і випускники МПТУ № 6, які нещодавно стали робітниками підприємства. На фото: група ветеранів і наймолодших робітників під час зустрічі.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

ЯК ЦЕ НАЗИВАТИ?

Про культуру обслуговування зараз говорять багато. Закликають — хоч відбавляй. А дехто думає, що варто розмалювати стіни в приміщенні барвистими візерунками, в кутку поставити пальму в діжці — і є вже культура. В нашому міському агентстві «Аерофлоту» теж не бракує барвистих візерунків, виблискують поліровані столики, є навіть м'які крісла. Та, на жаль, працездатні агенти не дбають про те, щоб не було черг, щоб відвідувачі обслуговувались чітко, швидко. Багато, простоявши в черзі, доводилося виносити в душі одну гіркоту.

Так було нещодавно й зі мною. Мені потрібен був квиток до Дніпропетровська. Звернувся у довідкове відділення.

— В насак номер два чи три.

— А в такі квитки?

— Це там скажуть? — відповіла симпатична молодичка і показала пальцем на таблицю, чіпайте, мовляв. Там справді написано: «Про наявність квитків довідкове бюро довідок не веде». Оце так!

Займаю чергу до каси № 2. Разів зо три питаю: «Чи є квитки на таке число?» Та касирка вперто мовчить, навіть голову не підводить: не набридає, мовляв. Простояв я у черзі майже годину, підійшов уже до самого віконця. Моя черга! І тут касирка каже:

— А квитків нема.

Дивує байдужість, з якою працюють тут. Касирки раз по раз покидають свої робочі місця, щось шукають, за чимось ходять, щось весело одна одній переповідають, а клієнти повинні терпіливо чекати. В той час, коли я стояв у черзі, каси № 2 майже за годину не відпустила жодного квитка. Чому? Пасажири потрібні було летіти на Астобинськ, а завітати на Кіровоград чи десь ще далі, а касирка у своїх довідниках не могла знайти ціну. Вона бігала за іншими довідниками, черга нерухома хвилювалась, а ніхто із вільних працівників агентства не прийшов касирці на поміч. Так пона і не змогла видати пасажирів квитки.

Певно, керівники агентства повинні навести в роботі порядок і створити всі умови для безперервної роботи кас.

Ол. СОКІЛ.

м. Кіровоград.

I.

Сонце заплуталося у павутинні власних променів. Заплуталося і повисло над вулицями, площами, притихлими скверами. Найбільше людей скупчувалося біля автоматів «Газ-вода». Місто зазеленіло спека...

Нагріті металеві боки ЛАЗа, що підкотив до зупинки, гойдавшись на пружних ресорах, дихали жаром і втомою.

А в розчинені двері з веселим гомоном проштовхувалися пасажирки.

— Швидше б уже під землю, — огрядний, міцно збитий чоловік витирас хусточкою спінніле чоло. — Прохолодою насолодитися...

Автобус зник до щоденної штовханини в його череві. Шахтарі — народ веселий і непосидючий. Та й дорога не близька. До Світлопільля двадцять кілометрів.

Засмикнувшись половинки дверей. М'яко рушив з місця. П'ятнадцять годин п'ятнадцять хвилин. Друга зміна відбула на шахту.

На м'якому асфальті залишився чіткий автограф шин...

II.

Нарядна шахта Світлопільської ще досі залишила в собі запах новобудови. Шахта зовсім молода. Три роки пройшло з той пори, коли серед широкого степу вбивали кілля для закладання фундаменту.

Тоді взагалі не уявлялося, що незабаром тут виростуть просторі корпуси, а на глибині біля ста метрів працюватимуть люди, — згадав гірничий майстер Станіслав Овсентійович Щербина.

— А зараз вона вже починає діяти. Одна за одною включається в добування вугілля лави. Першою почала видобувати бригада наваловідбійників, де бригадиром Кузьменко. Треба сказати, що завдання перед нами поставлене почесне і складне. На шахті вперше проходить випробування новий механізований комплекс. Поки що результати непогані. Три ланки, які позмінно складають бригаду, ведуть між собою соціалістичне зма-

гання. Добра працюють хлопці із ланки Григорія Лупета та Олександра Ечента. Але всі вони попереду ланки Найбійшкова. Кожен день при нормі 270 тонн вугілля хлопці видобувають 400. По них планують інші.

Анатолій Коханов, Володимир Воробйов, Георгій Прокопенко та інші, притулившись до прохолодної стіни, уважно слухають останні розпорядження бригадира. А цілі їх ясна — якнайкраще попрацювати сьогодні.

III.

Молодість схильна зупинитися на перехрестях професій романтичних. Тим паче, коли починаєш писати перший рядок своєї робочої біографії. Тоді

ШАХТАРЯМ ДО ЛИЦЯ МУЖНІСТЬ

шукаєш на круглому картонному глобусі маршрути дрейфуючих полярних станцій, розглядаєш на фотографіях білозубі усмішки, на присипаних вугільним пилом, обличчя гірників, чи бородачі-геологів. Щось тут є особливе, приманливе. Одним словом — романтика.

Але найчастіше забувається, що шлях до неї — через працю. Бо фотокореспондент довго виходив за потрібний момент, коли втома не так відчутно проступається в білозубій усмішці, а поголена поверхня глобуса не знає сніжних бур чи запаленого лабіринту нехорожої тайги. То ж справа, мабуть, в тому, щоб при зустрічі зі справжньою трудностю не відступитися. А романтика це — коли поруч хороши друзі, з якими ти випробовуєш себе на мужність.

Комсомолец Леонід Буценко не думає про незвичність професії шахтаря, коли обирає її.

— Працював за верстатом. Працював на поверхні. У розрізі. Багато зустрічалося хороших людей. Але справжніх друзів знайшов саме тут. Мені здається, що залишаючись під багатометровим пластом землі, ми стаємо схожими на тих, хто веде дослідження десь в Арктиці чи далеко в океані. Залишаєшся наодинці з самим собою. І тут потрібно відчуття товариства, міцної дружби і взаємодіючості.

Робота в шахті вимагає не лише ентузіазму чи бажання. Перш за все повинен бути згуртований колектив. Хоча б такий, як наша бригада прохідників, де бригадиром Олександр Олексієнко. У нас про скремство шахтаря судять з показників усієї бригади. Тож розпозити про себе не люблять.

Разом спускаємося в шахту. Разом підіймаємося.

IV.

«Ритуал» переродження шахтаря носить і своєрідний на-

строєвий характер. Дотик холодної брезентової куртки відводить думки про справи буденні на другий план. Думками ти вже там, під землею.

По черзі одержують ліхтарик, і в повній амуніції хлопці стають невідомими і всі схожі один на одного. Найбільше — очима. У них — апевненість у собі, в своїй робітничій змозі.

Сонячний промінь востаннє ковзує по металевій касці і згас. Шахтна кліть заповнюється людьми, швидко і безшумно скриває вниз...

Світлопільська шахта не лише молода, але й сучасна з усіх поглядів. Усі уявлення про шахту, які бувають у людини, що вперше спускається під землю, ні в якій мірі не підходять до неї. Магістральний штрех нагадує тунель метро. Вдалині тують лампи денного світла. Під ногами сухий гравій. Все це більш схоже на підземне підприємство. Май-

же повністю автоматизоване. Але ця автоматизація не заводить лише до натискування кнопок. Праця залишилася. Нелегка, напружена.

Коли почали будувати шахту у Світлопіль, з інших шахт добирали досвідчених шахтарів, які не злякалися б трудностей. Бригада Мигері з шахти № 2-3 майже повністю перейшла на будову. Крім бригадира. Ріваєв на нове місце і він. Але здоров'я і сили вже не ті. Ветеран, як то кажуть. Та виконавці Мигері тримають курс правильний. Доручили їм найвідповідальніше — нарізувати лави. Взявши зобов'язання — прискорити строк їхньої здачі. Майже кожен день проходили триста метрів. Норма ж — 150. Ближчими днями закінчують монтувати третю лаву. Добре слово чути і про молоді — Віктора Прохоренка, Григорія Підлубного, Валерія Саракана, Леоніда Буценко має дві грамоти ЦК ВЛКСМ. Нагороджений знаком «Відмінник соціалістичного змагання УРСР». Міністерства вугільної промисловості.

А сьогодні у хлопців робота завершальна. Підготовка лави до видобутку вугілля.

V.

Погойдуючись, пливають на зустріч по конвеєрному штреху яскраві світлячки. Проміні ліхтаря викоплюють втомлені, але усміхнені обличчя шахтарів першої зміни. Поступаючись місцем на тісній дорозі, кидають коротке: «привіт!» і розходяться в різні боки. Під ногами вже зачавкотіла вода, тугий струмінь вентиляційного повітря охолоджує тіло.

Станіслав Щербина усміхається:

— Спішать хлопці. До початку зміни ще двадцять хвилин, а вони вже на робочих місцях. Отак кожен день. Не встигнеш за ними...

Зміна прийнята. Мотористи Володимир Чубатий і Віктор Калина прокручують вхолосту транспортери. Через кілька хвилин на-гора піде вугілля...

М. СЕМЕНЮК,
спецкор «Молодого комунара»,
м. Олександрія.

ДОБРИЙ день, шановна редакція! З привітом до вас молоді села Пустельницького Олександрійського району.

До вашої газети ми звертаємося вперше. Справа ось в чому. Ми не можемо примусити свого кіномеханіка І. Пономаренка добре працювати. Новий клуб у нас збудовано років п'ять тому. За ці роки ми не мали ні хорошого заклубом, ані кіномеханіка. Сільки не просили голову колгоспу М. А. Тарнавського та секретаря комсомольської організації М. Сукача підшукати доброго заклубом, так і не допомагає. Дадуть людину років сорок, яку не цікавлять наші справи. Вони відкривають клуб і йде додому, а ми самі його закриваємо.

ВІДПОВІДАЙ, ТОВАРИШУ КОМІТЕТІ

Кого ж звинувачувати?

ВІДРАДЖЕННЯ НА ПРОХАННЯ ЧИТАЧА

У клубі немає ніяких музичних інструментів, лише радіо, та й та зіпсована. Так що доводиться нам йти в сусіднє село, де є музика. А туди три кілометри. Годин до дванадцяти ночі погуляємо і повертаємось додому. А в чотири — п'ять годин ранку треба вставати на роботу...

Вчителю, яке наше життя? Хто ж з молоді захоче залишитись у цьому селі?

ДУМАЛОСЬ, що керівники господарства — люди черстві, тому й невесело живеться молоді. На місці виявилось, що це зовсім не так. М. Сукач, хоч усього два роки поселився в колгоспі, а секретарем комсомольської організації — два місяці, зумів організувати хорошу футбольну команду. Голова колгоспу М. А. Тарнавський — людина чуйна і турботлива. Це стверджували і літні люди, і молоді. Навіть зараз, у гарячий період життя, Мирослав Антонович у курсі всіх справ клубу Пустельницького.

І все ж, викладене в листі правда. Почнемо з кіно. Дійсно, щоб проглянути фільм до кінця, треба мати досить міцні нерви. Нещодавно в Ізмайлівці демонструвався фільм «Вули-

ця тринадцяти тополь». Кажуть, що стрічка рвалася більше 13 разів за сеанс. Іван Пономаренко, одержавши кінофільм, тримав його зайвих 3 — 4 дні. В інших клубах, які одержували кінофільми після колгоспу імені Кірова, зривались плани демонстрування. Дирекція райкіномережі виключила колгосп з кільця прокату. Зараз з кінозалах колгоспу демонструються «зільні» фільми, тобто ті, які ані художніми, ані технічними якостями не відаються.

терміново послали Надію Мороз. Та ні Надія, ні Тамара кіномеханіками у селі не працюють.

Правильно пишуть в листі, що інколи кінофільми взагалі не демонструють. Домовились, що автомобіль, який відвозить у райцентр молоко, буде забирати на зворотному шляху і кінострічки. Але водій робить це досить неохоче, інколи взагалі відмовляється.

Не видно зараз молоді в клубах та Будинку культури, не чути музики, сміху. А було ж колись... Колись — різь тому, Ансамбль народних інструментів відзначався і на районних оглядах, по виїждних грав у Будинку культури самодіяльний естрадний оркестр.

Ідея створення такого оркестру належала молодому директору Ізмайлівського Будинку культури Володимирі Кириченку. Та й грав у ньому він «першу скрипку», чи-то гітару. Чимало сил докладав і до організації ансамблю народних інструментів. А пішов служити до армії — все замовкло.

Дивуєшся, неже лише одна збірна людина в селі? Звичайно, ні. Не один же він грав у тому оркестрі. Але Володимир був ініціатором. Нестало локомотива — зупинився поїзд.

Тут би й стати колективним машиністом комітету комсомолу. Та комітетчики спокійно слухають розмови про те, що, мовляв, у нас нечітаво. Але ні разу не зібрані ні засідання комітету, ні зборів з питання дозволу, не розібрались у причинах нудьги, не поставили конкретних вимог перед правлінням колгоспу.

Вже намітилися певні зрушення в проблемі дозволу молоді колгоспу імені Кірова. Директор Олександрійської районної кіномережі С. О. Березюк та завідувач районним відділом культури І. І. Скорик запевнили, що незабаром у колгосп буде призначено кіномеханіка, а найближчими днями туди поїде працювати директор Будинку культури випускник Олександрійського культосвітнього училища.

Ну, а решта? Як же бути з іншими проблемами відпочинку? Решта, мабуть, залежить від самих комсомольців.

М. БІДЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
Олександрійський район.

ПОКЛИК ДО ПРИЛАВКА

Після у вищих та середніх спеціальних учбових закладах ідуть вступні іспити. Абітурієнти проходять перше випробовування. Випробовується міцність їх знань, їх настирність на шляху до обраної професії. Наші кореспонденти зустрілися з директором кооперативного технікуму М. І. САВЧУКОМ і звернулися до нього з кількома запитаннями.

— Микола Івановичу, у вашому закладі напевне, волилися спостереження над тим, що нині є визначальним у виборі професії працівника торгівлі. Що ви хочете сказати з цього приводу?

Відповідь: Мабуть, не варто згадувати про той час, коли у виборі професії працівника прилавка домінуючою бажанням мати саме улюблену професію (згадаймо, як шесті — семірічні дітвара грають у продавця і покупця — «Сільки пам'ятають матері!») домішувалися міркування меркантильного плану. Цей час повністю відійшов у минуле.

Тепер професія продавця, як це показали наші дослідження, увагу молоді привертає своєю красою. Так, саме красою. Як за останній час змінився внутрішній і зовнішній вигляд наших магазинів! Та і товари з кожним роком стають і добротнішими, і приємнішими на вигляд. І ось свідомість того, що ти станеш господарем цієї краси підказує юнакам і дівчатам адресу нашого закладу.

Минулого навчального року ми підготували 206 працівників сфери торгівлі. Деякі наші випускники одразу очолили сільські споживчі товариства. Гурівське Долинського району, наприклад, — колишній здібний учень Михайло Юр'єв, Знаменське — Тимофій Богатченко.

До технікуму вступають випускники, що мали досить високу успішність в школі. Так, ще кілька років тому до нас надійшли документи випускника Панчівської СШ Василя Лазаренка. Зараз цей випускник працює в Москві, в Центроспільці, готується до захисту дисертації.

Культура обслуговування, торговельна естетика, зробити приємно людям, мені здається, — це речі, які в першу чергу привертають увагу молоді до професії працівника торгівлі.

— Що сприяє вихованню у ваших учнів почуття прекрасного. Думається, без таких якостей майбутньому працівникові важко було б задовольняти широкі запити?

Відповідь: Третій рік у нас складається дисципліна — естетика торгівлі. Дуже і дуже потрібний предмет. Але годін відводитись на його читання малувато. І це навряд чи може вирішити проблему до досконалого озброєння вихованців знаннями естетичної торгівлі. Тому в технікумі створено різноманітні гуртки — товарознавства, фотосправи, бібліотечної справи, машинишусу, університет суспільних професій, — які в певній мірі сприяють поглибленню естетичних знань. Викладачі О. С. Орехова, В. П. Жуков, М. С. Анохін прагнуть на практиці закріпити знання виробничої естетики. Я тут не втримаюся, щоб не розповісти про історію, зв'язану з нашим вестибюлем. Неожайний вигляд мав він раніше. Різні простінки, підлога — страшно дивитись! І ось ми вирішили запропонувати самим вихованцям переробити його, відповідно оздобити, розмалювати вітрини, стелі і так інше. Треба було бачити, з яким ентузіазмом учні взялися за цю справу. Виготовили креслення, сперечалися, заважували, чия версія краща. І ось зараз гляньте уважно, з якою любов'ю і, треба сказати, смаком зроблено все. До речі, наші учні взяли активну участь в оформленні новозбудованих великих магазинів у Меліті Висці та Новоукраїні. З їх думкою рахувалися досвідчені оформлювачі.

Знання естетики торгівлі вкрай необхідні нашим вихованцям. Тож завдання перед нами, не тільки навчити рахувати, знати якість, сорт товару, а й прищепити великий потяг до культури обслуговування, яка з кожним роком має і буде підніматись.

— Це які новинки будуть у вашому закладі?

Відповідь: Минулого року ми підготували 28 подібів 3-го класу. Снажимо, магазин має автолавку. Тримати для неї спеціальну шиферу — неекономно. А ось коли продавець зможе з будь-якого часу сісти за кермо автомобіля і повести товари на виробничу ділянку — справа непогана. Тому ми і цього року практикуватимемо таке навчання.

— Що б ви побажали юнакам і дівчатам, які обрали професію працівника торгівлі?

Відповідь: По-перше, успішно справитись із завданням абітурієнта. А, по-друге, сказати, що вони обрали професію доброї послуги людям праці. А це вже немало значить, взагалі для життєвого шляху молоді людини.

НА СВЯТІ КВІТІВ

При вході до десятої ювілейної виставки квітів в місті Кіровограді.

Біла павільйону Кіровоградського олійжиркомбінату.
Фото В. КОВПАКА.

ЮНІ ФУТБОЛІСТИ КІРОВОГРАДА — ЧЕМПІОНИ УКРАЇНИ

Є гідна зміна!

Іх більше п'ятдесят. Після уроків, у вихідні дні збираються на спортивних майданчиках житлово-експлуатаційної контори № 7, і інструктор по спорту Раїса Овчаренко починає тренування. Спочатку вправа на бігових доріжках, на алеях дендропарку. А потім вже юні футболісти вибігають на футбольне поле.

Щороку у житлово-експлуатаційній конторі триває спартакіада. Першість виборюють тенісисти, легкоатлети, велосипедисти, лижники, гандболісти та баскетболісти. Але найбільше тих, хто навчається у футбольній секції. Тоді в турнір включається 5 — 6 команд. А коли в місті розпочинається змагання на приз клубу «Шкіряний м'яч», тоді Раїса Овчаренко вже не дозволяє бікватись, як сформувати команду, яка б зуміла поміряться

майстерністю з найсильнішими юними футболістами Кіровограда. І вже не перший рік її вихованці серед найсильніших. А потім виїзд на першість республіки. Два роки тому хлопчики ЖЕК № 7 були третіми на таких змаганнях, торік стали срібними призерами.

Чи не найбільш масовими і напруженими були поєдинки юних футболістів у цьому році. Вихованці Раїси Овчаренко перемагали олександрійських і знаменських футболістів, третя перемога — над олександрівською командою. І це знову не випадково. Адже під час літніх канікул юні спортсмени майже кожного дня відвідували спортивно-оздоровчі табори, що створені при СШ № 9 та СШ № 13. До цього — ще тренування на спортивних майданчиках житлово-експлуатаційної контори. І

добра загальна фізична підготовка, зростає майстерність футболістів дозволили їм вибороти право для участі в республіканських змаганнях на приз клубу «Шкіряний м'яч».

Хлопчики і на цей раз порадували своїх вихователів. Раїса Овчаренко, громадські інструктори — молоді червонозорівці, студенти педінституту, вчителі СШ № 13 неабияк надіялися на них. І ось вітні вісті з Вінниці: кіровоградці перемогли місцеву команду, взяли верх над киянами. Через кілька днів їде радість: право на участь у фіналі виборено. І учні Микола Журавльов, Євген Акура, Олександр Савченко, Олександр Пигар, Сергій Сипченко, Микола Ігнатшин та інші їхні ровесники їдуть в Ніжин. Тут вони в своїй підгрупі перемогли ждановських футболістів (2:0). Ще переконаливіша перемога над господарями спортивних майданчиків — 3:0. Останній матч — зустріч з футболістами Черкас. На цей раз супер-

ник кіровоградців був справді сильним. Юні спортсмени з-над Дніпра теж були непогано підготовлені фізично. І все ж вони подоланню зазнали нападочому кіровоградської команди Миколі Журавльову, захисникові Олександру Пигарю. Ці футболісти чи не найбільше примушували своїх суперників бентежитись, і наші земляки таки перемогли. Матч закінчився 2:1.

Отже, кіровоградці перші призери турніру юних футболістів республіки. Команді ЖЕК 7 вручено диплом першого ступеня республіканського комітету по фізкультурі і спорту та кубок ЦК ЛКСМУ, всі гравці команди відзначені золотими медалями. Спеціальним призом нагороджений учень СШ № 13 Микола Журавльов.

Нині юні фізкультурники відбудують на всесоюзні змагання на приз клубу «Шкіряний м'яч».

М. ВІНЦЕВИЙ,
Фото В. Ковпака.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ
«МОЛОДОГО
КОМУНАРА»

„У СУСІДА
ХАТА БІЛА“...

так називалась кореспонденція, опублікована в «Молодому комунарі» в номері за 27 липня ц. р., в якій йшлося про недоліки в організації збиральних робіт в колгоспі імені Жданова Долинського району. Як повідомив зав. оргвідділом Долинського РК ЛКСМУ

І. Гнібіденко, факти викладені в кореспонденції дійсно мали місце. Після опублікування матеріалу питання участі молоді в життях було обговорене на засіданні комітету комсомолу колгоспу, накреслено заходи, спрямовані на активізацію роботи молодіжних агрегатів, всіх юнаків та дівчат, які беруть участь в життях. І вже станом на перше серпня тут було продано державі 16300 центнерів хліба (при плані 16030 центнерів). З серпня обмолот зерна завершено на 1051 гектарі. Комітет комсомолу колгоспу регулярно підводить підсумки змагання комбайнерів.

Люди з країни мужності

(Закінчення. Початок в газеті за 7 серпня ц. р.)

Дим, велетенські вогневі язички говорили самі про себе: наші бомбовози попрацювали вдало. Потім — нові й нові польоти, бомбові удари по ворогу, які завжди нічались неприємним для льотчиків видовищем: розбита ворожа техніка, папаючі і потоплючі військові судна, збиті ворожі літани. Вже в перші нічні дні війни льотчини авіаційного полку штурмовиків проявили небачені героїчні подвиги. Це, зокрема, говорили в політліт про молодого лейтенанта Мазуренка.

...Ескадрилья одержала комплект бомб. Виліт в тил ворога. В серці кожного — жагуча ненависть до фашистів.

Мазуренко помітив велике скупчення ворожої техніки. Він першим йде на удар. А щоб точніше бити, знижує висоту польоту, робить один за одним кілька заходів. Безупинно б'ють ворожі зенітки, навколо літака все густіше появ-

неперевреного льотчика-штурмовика, призначають інспектором штурмової авіації Військово-Морського Флоту. На Балтиці, на Чорному морі він навчає молодих льотчиків майстерності бомбових ударів, сам показує зразки у цій нелегкій справі. На все життя Олексію Юхимовичу запам'яталось одне заняття з молодими льотчиками. Один з них скільки не робив заходів, ніяк не міг попасти у ціль. Тоді в кабінку літака сіз Мазуренко. Він сказав молодому льотчику: «Уважно спостерігай». А сам образ мішень у два рази меншу, ніж ті, що їх бомбили курсанти. З першого ж заходу ціль була знищена. За бойовою роботою Мазуренка слідував генерал з Ставки Голзаного командування. Коли майор Мазуренко посадив машину, він підійшов до нього і, потиснувши руку,

Іван БРАТЧЕНКО

ВИТЯЗЬ П'ЯТОГО ОКЕАНУ

ляються хмарки від вибухів зенітних снарядів. Мазуренко продовжує стріляти з гармати і кулеметів. Та ось літак, наче намагався зробити стрибок, якось незвичайно здригнувся. Мазуренко що було сили вхопився обома руками за важіль. Але знову літак здригнувся і почав втрачати висоту. Що не робив льотчик, машина йому не підкорялась. Від надмірного зусилля на лобі виступив піт; від хвилювання пересохло в роті. Що робити? Машина не підкоряється волі льотчика, йде все нижче й нижче. Вистрибнути з парашутом? Але може є ще можливість врятувати машину? До того ж скористатись парашутом — значить приземлитись на ворожій території. Ні, це не все використано пілотом. Він глянув на підтяжки парашута і, схопивши одну з них, міцно закріпив за важіль. Тепер льотчик натискував на важіль не тільки руками, а й плечем, до якого були міцно закріплені ремінні парашута. Літак трохи вирівнявся, хоч і продовжував знижуватись. «Тільки б дотягти до своїх», — це єдина думка, яка володіла льотчиком, мобілізувала всі його фізичні і духовні сили.

— Коли літак приземлився, до нього підбігли бойові друзі, які ще там, у повітрі, бачили, що машина Мазуренка «нлює». Підбігли і — очам своїм не вірять: літак світиться, мов решето, а льотчик живий — здоровий, без жодної драпинки. Витерши долонею піт з обличчя і полетівши зітхнувши, він тільки і сказав:

— Чудова машина! Прямо снаму: розуміє людину.

А командир полку додав:

— Який льотчик, така й машина.

Потім авіаційні техніки ремонтували літак, усунули пошкодження і нарахували тридцять три пробойни. Не було в полку жодної людини, хто б не знав про те, як Мазуренко «прилетів на решето», як він з непоправного становища вирівняв машину, привів її на аеродром і вдало посадив.

Я слухаю розповідь Олексія Юхимовича, милою його генеральськими погонами, дама золотими Зірками Героя, а в уяві постає високий, стрункий, сильний хлопець. В тридцять років він працює в рідній Ленінці. Була загальнопризнаним ватажком місцевої молоді. Потім його полюбить романтика праці в шахті. І він їде на Донбас. Там теж добре працює, стає стахановцем. А згодом юнана призвали в армію. І бачу в своїй уяві Мазуренка-курсанта, відмінника бойової і політичної підготовки. А ось він уже з кубиками на петличках, в нахрест перетнутим на грудях новим, що пахнуть фарбою, ремінням. Молодий лейтенант Мазуренко одержує призначення в одну з авіаційних частин Ленінградського військового округу.

І ось він уже на війні. Те, що вчора вивчали у класних кімнатах і на полігонах, тепер показує на ділі, без промахи, уміло б'є ненависного ворога...

А між тим генерал продовжував:

— До речі, наші штурмовики конструктора Ілляшина були найкращими тоді. Не випадково фашисти називали їх і «чорна смерть», і «літаючий танк», і «повітряна катюша».

І Олексій Юхимович продовжує свою цікаву розповідь про подвиг у небі, про звитязні діла штурмової авіації. За славні бойові діла йому присвоїли високе звання Героя Радянського Союзу. Потім відкликають в глибокий тил і, як

сказав:

— Товаришу підполковник, поздоровляю Вас з черговим військовим званням. Відмінно працюєте!

Більше року Мазуренко готував кадри для авіації. Потім знову на фронт. Призначення мав у рідний полк. Але тепер вже на посаду командира. І знов польоти, штурмові атаки, напружені бойові будні...

Це було під час бою за острів Саарема у Фінській затоці. Наша авіаційна розвідка доповіла про те, що в бухті острова скупилось декілька ворожих військових суден. В повітря піднялась група наших штурмовиків. Попереду летить офіцер Гургенідзе, зверху — Мазуренко. Він подає команду: в атаку! Посипались бомби на скупчення суден. Бомба потрапила в один великий військовий транспорт. Але він не потонув, а тільки нахилився. Тоді справу вирішив довершити командир полку. Він, поглядаючи на висотмір, все нижче і нижче опускає свою машину, хоче щоб всіма бомбами влучити — в транспорт. Ось уже літак йде майже на бриючому польоті. І тоді підполковник натискує на важіль, бомби летять точно в ціль. Льотчик робить ще один заход. І переконавшись у тому, що військовий транспорт пішов на дно, взяв курс на аеродром. Як потім стало відомо, Мазуренко потопив військовий транспорт, на якому було понад дві тисячі гітлерівців.

Льотчикам стало відомо, що ворог готує понтонний міст через Західну Двіну. Розвідка підтвердила ці дані. Організували спостереження з тим, щоб збити наліт якраз тоді, коли ворожі війська розпочнуть переправлятися. І ось на завдання вилетів Мазуренко з ескадрилею літаків. Він застосував нову тактику атаки — спустився на висоту 250 метрів і розтрощив понтонний міст, відправивши на дно ріки десятки танків. Щоправда, захопившись атакою, пілот не помітив, як у хвіст штурмовика почав підкрадатись гітлерівський винишувач. Та це помітив бойовий друг, який і врятував Мазуренка, давши смертельну чергу з кулемета по «Мессершмідту».

За роки війни сміливець-пілот зробив понад триста бойових вильотів. Разом з своїми товаришами по полку він потопив 20 ворожих суден і транспортів, в тому числі особисто відправив на морське дно вісім суден. 5 листопада 1944 року за визначні бойові подвиги він був нагороджений другою золотою зіркою Героя...

Якось на піонерській лінійці в Устинівській школі про нього вчитель сказав:

— Олексій Юхимович був на фронті зіркий, наче орел, сміливий і благородний наче сокіл. Батьківщина для нього — друга рідна матір. Тому він завжди і всюди перемігав.

Вірні слова. Нам лишається додати лише одне: Олексій Юхимович і зараз служить в авіації, готує кадри молодих льотчиків, вчить їх на своєму великому бойовому досвіді.

Спартак

На трасі змагань.

І знову Завадівка вітала найсильніших мотогонщиків країни. Їх більше ста чоловік. Уболівальники стежать за кіровоградцями Олемом Флоринським, Євгеном Рибальченком, Валенти-

ПЕРЕМАГАЄ МУЖНІСТЬ

ЗАВАДІВКА ВІТАЄ УЧАСНИКІВ ЧЕМПІОНАТУ КРАЇНИ З МОТОКРОСУ

ном Бородаєм, які готувались вийти на старт разом з іншими українськими спортсменами. Разом з Рибальченком та Ромео Саксонс з Риги, Василь Шипіцин з Калінінграда, лєнінградців Сергій Опаатович, Серед чоловіків відомі спортсмени Павло Рульов з Ленінграда, Володимир Овчинніков з Києва, чемпіон світу 1965 року москвич Віктор Арбеков. Разом з ними представники Вірменії, Молдавії, Узбекистану та інших союзних республік.

Першими починають юніори. В класах машини 125 кубічних сантиметрів одразу лідерство захоплює кіровоградець Олег Флоринський. Він впевнено виграє два перші заїзди і практично стає недосяжним для своїх суперників. В класі машини 175 кубічних сантиметрів в останній раз в групі юнаків виступає Євген Рибальченко, минулорічний переможець чемпіонату країни. Він впевнено виграє перший заїзд. В другому на старті його спіткала невдача. І все ж Рибальченко фінішував в групі

лідерів. Третій заїзд вирішальний. Виграє його молодий мотогонщик — і в загальному заліку він лізьме верх над іншими своїми суперниками. Євген проявляє максимум мужності і вправності. Заїзд він закінчує, залишивши далеко позаду інших спортсменів. Отже є чемпіонський титул країни і залікові очки для команди України.

В класі машини серед чоловіків найсильнішим виявився київанин майстер спорту Володимир Овчинніков. На другому місці був Анатолій Мандриченко з Кишинєва, на третьому — москвич Віктор Арбеков. На жаль, кіровоградець Валентин Бородаєв не виправдав надій своїх прихильників і завчасно зійшов з дистанції.

Чемпіонат країни з мотокросу не закінчено. Наступні старті відбудуться в Полтаві. Тут змагатимуться спортсмени на машинах 350 кубічних сантиметрів (чоловіки) та 175 кубічних сантиметрів (жінки).

Фото В. Ковпака,

Переможці в командно особистій першості Радянського Союзу з мотокросу серед юнаків в класі 175 куб. см. Третій зліва кіровоградець Євген Рибальченко.

Фото В. КОВПАКА.

КУБОК СРСР — У „СПАРТАКА“

МОСКВА. 210 хвилин гри у ківцям столиці над армійцями з Рос-това-на-Дону. Після нічної 7 серпня (2:2) спартаківці в неділю перемогли — 1:0.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД СЕРЕДА, 11 СЕРПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.40 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Хлоп'ята з Каноньєрського». 11.55 — «Жинва». (Одеса). 12.05 — Телевізії. (Н). 16.35 — «Чудо машина». Вистава театру ляльок. (Харків). 17.25 — «Працює завітчєні». (Ужгород). 17.40 — Телевізії. (Н). 18.00 — «Мить прекрасного». (Одеса). 18.30 — «Даа колос-

ни В. Ремесла». (Н). 18.55 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Діамантова рука». (М). 20.30 — Товариська зустріч з футболу. Збірна Польщі — збірна СРСР. (2-й тайм). 21.15 — Програма «Час». (М). 21.45 — М. Гоголь — «Старосвітські поміщики». Читач народний артист фільм. (М). 22.55 — Чемпіонат Європи з легкої атлетики. (Хельсінкі). 23.40 — Телевізії. (Н).

ДРУГА ПРОГРАМА. 12.05 — Концерт. (М). 12.35 — Новини. (М). 12.40 — Фільм-концерт «Співає Галина Туфтіна». (Н). 17.00 — Новини. (М). 17.05 — Для школярів «Розповіді про соціальні промінь». (М). 17.30 — Теленарис «Маршрути творення». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.05 — Концерт. (М). 18.35 — Для школярів «Читай — місце». (Донецьк). 19.25 — Концерт у Ленінградській філармонії (розповіді Іраклія Андронікова). 20.50 — «На добраніч, діти! (Н).

ЧЕТВЕР, 12 СЕРПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.40 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Смугастий рейс». (М). 12.05 — Те-

левисті. (Н). 17.00 — За накресленнями ХХІV з'їзду КПРС. Тележурнал «Прогрес». (Н). 17.30 — Телевізії. (Н). 3 вилучення Кіровоград. 17.50 — «Телевізійний екран пошани» (Херсон). 18.30 — Музичні новини. (М). 19.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Шахтар» — «Карпати». В перерві — «Обережно на воді». (Н). 20.45 — Культурна слова. (Н). 21.15 — Програма «Час». (М). 21.45 — Фільм-концерт. (Н). 22.20 — Міжнародне життя. (Н). 22.40 — Чемпіонат Європи з легкої атлетики. (Хельсінкі). 23.25 — Телевізії. (Н).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.05 — Новини. (М). 17.15 — «На дорогах країни». (М). 17.45 — Кольорове телебачення для дітей. Мультиплікаційний фільм. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.05 — Книжкова лавна. (М). 19.00 — Концерт народної артистки СРСР І. Архипової. (М). 19.50 — Л. Леонів — «Альонушка». Дипломна вистава школи-студії імені В. І. Немировича-Данченка при МХАТі СРСР ім. М. Горького. В перерві «На добраніч діти». (Н).

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спор-
ту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОП КОМУНАР», орган Кіровоградського
обласного ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.